

INVOLUCIÓ

Mal que obri l'aigua
i dipositi els ous d'amfibi
sota els còdols.

Mal que sota el marbre es congelin els ous
i llisqui per l'ombra
del meu fill.

Que l'arbre, del teu estrat,
s'obri de fulles.
Silenci a l'arrel de l'aigua.
Silenci, que es trenca la closca
i neixen contra l'arrel,
d'un estrat a l'altre.

ENIGMA

A la fossa comuna,

véns?

Hauria valgut més, deixar-te abans,
entre les flors grises

de la làpida.

Tornàrem?

Molt abans que la passió expirada

es convertís en un foc d'ales primes:

Papallona

i el cos difunt

a la llengua.

Sou vosaltres,

aquests fòssils de saliva?

LA PEDRA ÉS UNA FLAMA

Pensar –haver dit–
Obrir la darrera porta
–grinyolava–

Creure que pugues
quan t'estàs quiet.
Abocada a la pica
verema la gota.
Obriré la darrera porta
–grinyolava–
al sepulcre blanquinós,
la gota pensa –haver dit–
i clareja la pedra que penja de la branca,
madura cap a l'abstracció
i en fer-se un cos ingràvid
obria la darrera porta
–grinyolava–

MAL

Mal que sembli ombra,
a l'immaterial batec de les pedres,
escoltes.
I es trenca, en un oblit de l'ànima,
l'arítmia, que delira, pels ulls en blanc,
escoltes.
Breus paraules, entretallades, espurnejants,
te les varen dir a l'oïda, en secret,
i descansen, en secret,
a l'ombra del darrer espasme.

ARTIFICIAL

Així la pedra.
Així, de si mateixa, n'extreu una còpia.
Clonació d'uns ulls que s'apaguen.
Els negatius de l'eclipsi, tot just ha passat.

La metal·lúrgia del fred,
dins les rèpliques perfectes.

La part més dura del món
serà conèixer-se, còpia exacta de la pedra,
sense tenir-ne el model.

LLENGUA TALLADA

llengua tallada al terra grumolls de sang és una flor
que t'estimo i mirem el riu més vermell
no hi ha paraules ni boca no hi ha paraules
i et mors per oblidar la terra insomne

llengua tallada amb gust de sal plores amor meu
una llum flor del desert mires al terra desolat
i digerim la sang oblidada digerim la sang
perquè tu m'abandones oblidat desert
altre cop a la boca

llengua tallada al terra desert de crepuscle
la mort que mires és l'estèril llavor sense tu
no sóc res mort darrera mort davallem i davallem
sense el record no hi ha paraules com no hi ha ulls
sense pupil·la al desert només mires absort
les dilatades ombres de la sang
insomne